

konfirmasjonstale.com

Kjære Sofie – vår Soffa.

Kjære familie, venner, menighet, og alle som har kommet hit til Tromsdalen kirke for å feire denne dagen.

For en glede å få stå her som fadder og kusine. Jeg har kjent deg hele livet, Soffa, og i dag får jeg bruke stemmen – som jeg ellers bruker til å heie for høyt på håndballkamp – til å si noe om hvem du er, og hva denne dagen betyr.

Du er fjorten år, full av fremtid og full av mot. Og du er – på ekte – den samme på kjøkkenet med mel i håret, på håndballbanen med albuer og mål i blikket, og i kirkerommet, der du lyser opp litt ekstra når Tweens-gjengen møtes eller når du står bak kakefatet etter gudstjenesten. Du er eventyrlysten, empatisk og – ja, jeg må si det – pinlig strukturert når det gjelder skole. Notatene dine har fargekoder som får resten av oss til å skjerpe oss.

I dag sier du ditt eget ja. Og du gjør det ikke med store fanfarer, men med et åpent hjerte, sånn jeg har sett hos deg mange ganger. For troen din lever ikke bare i ord. Du finner den i bønn, og du finner den i handling – i frivillig arbeid, når du bærer stoler, vasker kopper, spør om noen trenger et glass vann, eller legger merke til den som står alene. Det er sånn du er: du ser mennesker.

Jeg har et vers på hjertet til deg i dag. Det står i 1. Timoteus 4:12:

«La ingen forakte deg fordi du er ung, men vær et forbilde for de troende i tale og ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet.»

Det høres stort ut. Men jeg har sett det i små, hverdagslige glimt hos deg.

I tale – når du bruker stemmen til å bygge opp, ikke rive ned.

I ferd – når du ikke bare spør hva vi tror, men viser hva tro gjør.

I kjærlighet – når du tar vare på de rundt deg, enten det er på håndballbanen eller ved kirkekaffen.

I tro – når du våger å si at du er søkende, at du ikke har alle svar, men likevel ber.

I renhet – ikke perfekt, men ekte; ærlig i valgene dine og trofast mot det gode du vil.

Soffa, temaet for dagen din er «Vær modig deg selv – tro, håp og kjærlighet i praksis.»

Det høres kanskje ut som tre store fjelltopper, men du har allerede lagt stien.

Tro i praksis – det er når du ber før et vanskelig prøve, men også når du hjelper de andre med å lese. Det er når du møter opp på Tweens-samling, selv om det regner sidelengs over Tromsdalen, og du vet det må måkes snø av trappa før det blir kakao.

Håp i praksis – det er når du står i mål og blir truffet av en ball du ikke rakk, reiser deg, ler og sier «ny sjanse».

Kjærlighet i praksis – det er når du baker kannelsnurrer, ikke for likes, men fordi du vet at nystekte snurrer kan lappe sammen en lang uke og gjøre et menighetskaffebord til et lite stykke himmel.

Du er ikke alene. Hele familien din har funnet et trygt nettverk i menigheten – i gode tider, og særlig når livet har vært krevende. Vi vet hvordan dette fellesskapet bærer: med bønn, med kaffe, med en melding, med en klem. Og du, Soffa, du er en av dem som bærer sammen med de andre. Det gjør deg til en del av noe større, og det gjør denne dagen enda vakrere.

Jeg må få dele et lite minne. Det var den kvelden du og jeg skulle bake til kirkekaffe. Du målte, jeg småpratet. Du var rolig og fokusert, og jeg var... mindre fokusert. Det endte med at jeg glemte gjæren i en deig, og du bare så på meg med det blikket som sier «jeg er glad i deg likevel, men for Guds skyld, les oppskriften». Du reddet hele greia, selvfølgelig. Da sa du: «Det går bra. Vi gjør det om.» Og jeg tenkte: Sånn er nåden i praksis. Ikke pekefinger, men en ny deig. En ny sjanse. Et godt smil. Litt mer mel, litt mer tid, og så lukter det himmelsk.

Du er også strukturert på skolen, og du har denne drømmen om å spare til språkreise. Jeg heier på deg. For språk åpner dører, akkurat som tro åpner rom i hjertet. I dag lover jeg som fadder at jeg skal hjelpe deg med begge deler: med gloser og med bønner, med reisekasse og med råd, med oppmuntring når det er tungt – og med feiring når du når mål du har satt deg. Du skal få være modig deg selv, på norsk, på engelsk, på hvilket språk det måtte bli – og troen din får bli en melodi som kan klinge overalt.

Og ja, håndballen. Der lærer du noe kirken også trenger: samspill. Ingen vinner alene. Noen forsvarer, noen scorer, noen tar imot, noen roper «min!» og noen roper «din!». Slik er menigheten. Vi har forskjellige plasser på banen, men vi spiller på samme lag. Når du stiller i forsvar for ei venninne, eller når du løper tilbake for å hjelpe keeper – det er kjærlighet i farta. Og av og til er Guds kjærlighet mest synlig når noen løper den ekstra meter'n for deg.

«La ingen forakte deg fordi du er ung.» Det betyr ikke «gjør som du vil». Det betyr: Våg å være lys der du er, også når du er fjorten. Våg å spørre vanskelige spørsmål. Våg å være raus når andre er harde. Våg å være anderledes når flokken går én vei, og du kjenner at samvittigheten peker en annen. Vær modig deg selv, med røtter og med vinger.

I kirken i dag – under hvelvet, med fjellene som vitner utenfor og stillheten som legger seg når orgelet tier – sier vi noe om retning. Ikke en perfekt plan for livet, men en retning mot tro, håp og kjærlighet. Troen bærer når vi ikke bærer selv. Håpet lyser når kartet er krøllete. Kjærligheten varmer når vinden står på.

Jeg vil også si noe til menigheten. Takk for at dere er et sted hvor ungdommer som Sofie kan være seg selv, vokse, øve, feile, og prøve igjen. Takk for Tweens-ledere, for dugnadsånd, for noen som alltid setter på kaffetrakteren og noen som alltid ser den som kommer litt seint og litt usikker. Fortsett å være dette fellesskapet. Fortsett å være det trygge nettverket – særlig i krevende tider. Når en av våre unge reiser seg og sier «ja», så svarer vi med våre liv: «Vi går sammen med deg.»

Soffa, jeg vil gi deg tre små bilder å ta med deg videre.

Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com

Det første er kompasset. Du har et kompass i hjertet – Guds ord, bønner, og stemmen i samvittigheten som sier «dette er veien, gå på den». Når alle kart oppdateres og alle råd spriker, sjekk kompasset.

Det andre er gjær. Litt gjær gjennomsyre hele deigen, akkurat som litt godhet forandrer en hel dag. Undervurder aldri de små, gode tingene du gjør. De løfter mer enn du aner.

Det tredje er lagdrakta. Du tilhører et lag – Guds store familie. Når du kjenner deg alene, se rundt deg. Se etter farger som ligner dine. Det finnes alltid en som kan ta imot pasningen.

Og så, til slutt, et lite fadderløfte, sagt høyt så du og alle hører det:

Jeg lover å heie høyt når du våger noe nytt.

Jeg lover å være stille når du trenger at noen bare lytter.

Jeg lover å minne deg på hvem du er når du har glemt det selv.

Jeg lover å be for deg, og med deg, og noen ganger uten ord – bare med hjertet.

Jeg lover kanelnurrer på vanskelige torsdager.

Og jeg lover å være der, uansett.

Kjære Sofie, må du alltid finne mot til å være deg selv.

Må troen din være en sti du går, ikke bare en setning du sier.

Må håpet ditt være som nordlyset over Tromsdalen: uforutsigbart, men forbløffende, og umulig å overse når det først danser.

Og må kjærligheten din være varm nok til å tine is rundt andre hjerter.

«La ingen forakte deg fordi du er ung, men vær et forbilde i tale og ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet.» Det er ikke en byrde. Det er en invitasjon. Og du har allerede begynt å svare.

Gratulerer med konfirmasjonsdagen, kjære Soffa.

Gud velsigne deg og veien din.

Og må det alltid være nok kanelnurrer til å dele [Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://konfirmasjonstale.com)

Denne talen ble laget med konfirmasjonstale.com. Svar på noen få spørsmål og generer din egen personlige tale nå på konfirmasjonstale.com

Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com